Μια νουβέλα από τον κόσμο του
ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΕΙΡΕΣ ΕΚΔΟΧΕΣ

STEPHANIE GARBER

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο καθρέφτης με τις άπειρες εκδοχές**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Mirror of Infinite Endings
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη, 2026
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephanie Garber
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Lotusbubble
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΧΑΡΤΗ: Virginia Allyn
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Stephanie Garber, 2026
© Εικόνων εξωφύλλου: AcantStudio/Shutterstock, arsentiifomin/Shutterstock, JaySi/Shutterstock, και VIPRESIONA/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2026

ISBN 978-618-01-6861-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

STEPHANIE GARBER

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΕΙΡΕΣ ΕΚΔΟΧΕΣ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Εικονογράφηση: Lotusbubble

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Για όλους τους αναγνώστες που μου ζήτησαν να γράψω αυτό το βιβλίο. Η ιστορία αυτή είναι για εσάς. Ελπίζω το ευτυχισμένο τέλος να βρίσκεται στο μέλλον σας.

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Μια φορά κι έναν άλλο καιρό

Πριν από πολύ καιρό, όταν ο Μεγαλοπρεπής Βορράς ήταν απλώς ο βορράς και οι νεράιδες ζούσαν ακόμη στην καρδιά των δασών, ο κόσμος πίστευε ότι ο άνεμος ήταν το πνεύμα μιας νεραϊδοβασίλισσας που αρνούνταν να φύγει από τον θνητό κόσμο μετά τον θάνατό της.

Κάποιοι λένε ότι αυτή η νεραϊδοβασίλισσα έμενε λόγω της αγάπης, καθώς της ήταν αδύνατον να πει αντίο στον ζωντανό της σύζυγο. Άλλοι ισχυρίζονται ότι μια κατάρα ήταν εκείνη που κρατούσε τη βασίλισσα παγιδευμένη στον Βορρά. Εκείνοι όμως που ήταν εκεί, εκείνοι που θυμούνται ακόμα την Εποχή των Νεράιδων, λένε ότι η βασίλισσα πάντα αγαπούσε πολύ περισσότερο τους θνητούς παρά τις άλλες νεράιδες, και κατά κάποιο τρόπο ήταν λογικό, αντί να προχωρήσει

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

παρακάτω, απλώς να αλλάξει μορφή. Να μεταμορφωθεί στον άνεμο.

Πριν, ο άνεμος φυσούσε μόνο προς μία κατεύθυνση, από τα ανατολικά προς τα δυτικά, και κινούνταν σαν τον ήλιο. Και ως επί το πλείστον αυτό συμβαίνει ακόμη. Αν όμως νιώσετε κάτι διαφορετικό στον άνεμο, προσέξτε: Έρχεται μια αλλαγή.

Πριν από πολύ καιρό, κάθε οικογένεια ήξερε τα σημάδια και τα ρητά:

Αν ο άνεμος κινείται από τα βόρεια προς τα νότια, η αλλαγή πιθανότατα θα είναι ευνοϊκή. *Ένας βόρειος άνεμος φέρνει πολλά καλά πράγματα.*

Αλίμονο όμως αν κινείται από τα δυτικά στα ανατολικά. *Ένας αντίθετος άνεμος φέρνει κακά μαντάτα, αδικία, αρνητικές αλλαγές και αναταραχή.*

Και αν τον νιώσετε να στροβιλίζεται και να στριφογυρίζει, να σηκώνει φύλλα και λουλούδια και σκόνη και να προκαλεί μεγάλη φασαρία, *τότε τα πάντα μπορούν να συμβούν. Ένας στροβιλιζόμενος άνεμος φέρνει οτιδήποτε θελήσει… μαγεία, τρέλα ή ακύρωση όλων όσων έχουν λάβει χώρα.*

Αυτές οι προλήψεις ήταν σκαλισμένες γύρω από παράθυρα ή ραμμένες σε κουρτίνες. Αλλά, με το πέρασμα του χρόνου, όλες οι ιστορίες με νεράιδες ξεθώριασαν, όπως συμβαίνει πάντα με αυτές τις ιστορίες, και η αλήθεια του ανέμου έγινε από μύθος δεισιδαιμονία και τελικά πεποιθήσεις που ξεχάστηκαν με τον χρόνο.

Το γεγονός όμως ότι κάποια πράγματα ξεχνιούνται δε σημαίνει ότι δεν είναι αληθινά.

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

1

Ιβάντζελιν

Η Ιβάντζελιν κατέβηκε τις σκάλες του Χόλοου στις μύτες των ποδιών της ψιθυρίζοντας: «Σε παρακαλώ, μην τρίξεις».

Έκανε ακόμα ένα προσεκτικό βήμα, με τα πόδια της να ακουμπούν ανάλαφρα το πάτωμα.

Ήταν πολύ δύσκολο να αιφνιδιάσει τον Τζακς. Ως Μοίρα, διέθετε υπερφυσικές αισθήσεις, και η ουλή σε σχήμα καρδιάς στον καρπό της Ιβάντζελιν τον έκανε να γνωρίζει πάντοτε πού βρισκόταν εκείνη. Όμως, στη σπάνια περίπτωση που ήταν πολύ προσεκτική και εκείνος ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του ή απολύτως συγκεντρωμένος, κατάφερνε να τον αιφνιδιάσει. Συνήθως κρατούσε μόνο ένα ή δύο δευτερόλεπτα, αλλά λάτρευε εκείνες τις κλεμμένες στιγμές, όταν εκείνος πίστευε πως ήταν μόνος και ήταν απλώς ο Τζακς. *Ο δικός της Τζακς.*

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο Τζακς που είχε ξαναγράψει την ιστορία για χάρη της, που είχε κλέψει την καρδιά της και είχε σώσει τη ζωή της και είχε μετατρέψει τον κόσμο της σε παραμύθι.

Της άρεσε να πιστεύει πως έδειχνε λίγο πιο ανθρώπινος από όσο έδειχνε όταν είχαν πρωτογνωριστεί. Όχι ότι θα του το έλεγε ποτέ. Αν του έλεγε ότι τώρα έδειχνε πιο γλυκός, ο Τζακς θα το εκλάμβανε ως προσβολή. Αν και, ακόμα και στις πιο τρυφερές του στιγμές, υπήρχε κάτι το μη ανθρώπινο επάνω του. Φαινόταν στον ρευστό τρόπο με τον οποίο κινούνταν, στον τρόπο που τα αφύσικα γαλανά του μάτια μπορούσαν ξαφνικά να αλλάξουν χρώμα.

Αυτό το συγκεκριμένο πρωινό, τον βρήκε καθισμένο μέσα στην ταβέρνα του Χόλοου. Έδειχνε, όπως πάντα, παράλογα όμορφος και ανέμελος, ντυμένος με ένα ελαφρώς τσαλακωμένο λινό πουκάμισο και ένα σκούρο καφέ παντελόνι με ξεφτισμένα στριφώματα. Η Ιβάντζελιν στάθηκε για λίγο στην πόρτα, νιώθοντας ένα ελαφρύ τσίμπημα που ίσως να ήταν νοσταλγία, αν μπορεί κανείς να νοσταλγήσει κάτι που δεν έχει ακόμη χαθεί.

Η ταβέρνα ήταν ένα από τα αγαπημένα της δωμάτια. Τη θεωρούσε την καρδιά του Χόλοου, με πολύ ξύλο και κεριά και έναν τοίχο από παράθυρα με θέα σε μια λίμνη. Τη νύχτα, η λίμνη έμοιαζε σαν να ήταν γεμάτη με αστέρια αντί για νερό, ενώ την ημέρα καθρέφτιζε τα σύννεφα και το ζεστό, βουτυρένιο φως του ήλιου.

Πάντα εμφανιζόταν φαγητό όποτε οι δείκτες του ρολογιού στο χολ έδειχναν ένα γεύμα ή ένα ρόφημα. Πράγματα όπως

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ντάμπλινγκς & κρέας, Βραστό ψάρι, Μυστηριώδες βραστό, Τοστ και τσάι, Πόριτζ, Ζύθος, Μπίρα, Υδρόμελο, Κρασί, Μηλίτης, Μελόπιτα, Πίτα βατόμουρων, Κέικ του Δάσους.

Μερικές φορές, το ρολόι περιείχε περισσότερα αντικείμενα από όσες είναι οι ώρες της ημέρας· άλλες φορές περιείχε λιγότερα, λες και το ρολόι μπορούσε με κάποιο τρόπο να δανείζεται χρόνο από το μέλλον, αλλά μετά έπρεπε πάντα να τον επιστρέφει. Η Ιβάντζελιν δεν ήταν απολύτως σίγουρη πώς λειτουργούσε το ρολόι, αλλά ήξερε ότι το λάτρευε.

Αυτό το πρωί, η ταβέρνα μύριζε τσάι με κανέλα και ζεστό τοστ με ζαχαρωμένες φράουλες. Επειδή ακόμα και όταν το Χόλοου έφτιαχνε τσάι και τοστ, δεν ήταν ποτέ απλά τσάι και τοστ. Τίποτα δεν ήταν ποτέ *απλό* στο Χόλοου. Τα πάντα ήταν κάτι περισσότερο, κάτι παραπάνω ή κάτι διαφορετικό.

Θα ήταν εύκολο να πει κανείς ότι το Χόλοου ήταν το μέρος όπου η Ιβάντζελιν και ο Τζακς ερωτεύτηκαν, όμως αυτό δε θα ήταν απολύτως αλήθεια. Ο Τζακς είχε φέρει πρώτη φορά εδώ την Ιβάντζελιν μια κρύα αστροφώτιστη νύχτα ενώ ήταν βουτηγμένη στο αίμα. Την είχε κουβαλήσει στην αγκαλιά του με το σθένος ενός στρατιώτη που θα την κρατούσε για πάντα αν χρειαζόταν.

Τα πάντα εκείνη τη νύχτα ήταν βασανιστικά για την Ιβάντζελιν, όμως ο Τζακς είχε μείνει στο πλευρό της, σταθερός σαν μια πυξίδα που έδειχνε προς τον βορρά. Την είχε φέρει σε ένα μέρος στο οποίο δεν είχε φέρει ποτέ σκόπιμα άλλο κορίτσι. Όμως δεν τον είχε ερωτευτεί τότε. Το Χόλοου ήταν το μέρος στο οποίο η Ιβάντζελιν είχε σταματήσει να πέφτει από εκείνον

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

τον γκρεμό, και πατούσε πλέον στα πόδια της, και ήταν ήδη ερωτευμένη μαζί του.

Τα συναισθήματά της ήταν εδώ για να μείνουν.

Κάποιες αγάπες όταν βρίσκονται δε χάνονται ποτέ. Είναι ένα εκπληκτικό δώρο να κατέχει κανείς μια τέτοια αγάπη. Ένα συναίσθημα τόσο βαθύ και ακλόνητο ώστε δεν μπορεί να το καταστρέψει ούτε ο χρόνος ούτε και καμία πράξη, είτε φυσική είτε ανθρώπινη. Η αγάπη παραμένει, ακόμα και όταν το άτομο έχει χαθεί. Και αυτό είναι που κάνει αυτό το δώρο τόσο όμορφο και τόσο επικίνδυνο. Μια τέτοια αγάπη δεν μπορεί να χαθεί, μερικές φορές όμως μπορούν να χαθούν οι άνθρωποι.

Ευτυχώς για την Ιβάντζελιν Φοξ, η μεγάλη αγάπη της ζωής της δεν ήταν άνθρωπος. Ο Τζακς ήταν Μοίρα. Δε χρειαζόταν να ανησυχεί μήπως πεθάνει. Δε θα γερνούσε ποτέ. Εκείνη ωστόσο θα γερνούσε. Όμως η Ιβάντζελιν κατάφερνε να μην το σκέφτεται αυτό.

Έμεινε να τον κοιτάζει σιωπηλή, θέλοντας να απολαύσει για λίγο ακόμα αυτή την τέλεια στιγμή πριν προχωρήσει στην επόμενη και συνεχίσει να αγχώνεται για όλα όσα έπρεπε να κάνει πριν δύσει ο ήλιος εκείνη τη νύχτα.

Ο Τζακς καθόταν σε ένα σκαμπό στο μπαρ, αγνοώντας το νόστιμο πρωινό του και διαβάζοντας κάτι που έμοιαζε με γράμμα, ενώ ένας από τους μικρούς δράκους, τον οποίο επίσης αγνοούσε, ζέσταινε με τις σπίθες του την κούπα με το τσάι του. Αν και ο Τζακς δεν έδινε προσοχή ούτε στην κούπα με το τσάι.

Διάβαζε προσεκτικά, με τα γαλάζια του μάτια λαμπερά σαν τον ωκεανό και κοφτερά σαν δρεπάνια, χωρίς καμία τρυφερό-

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

τητα μέσα τους σήμερα. Το βλέμμα της έπεσε στο στόμα του, ψάχνοντας για ένα χαμόγελο ή ένα κατσούφιασμα, όμως τα χείλη του παρέμειναν τελείως ακίνητα. Η Ιβάντζελιν δεν μπορούσε να καταλάβει τι είδους νέα είχε λάβει ο Τζακς.

Αναρωτιόταν από ποιον να ήταν το γράμμα. Από το Χάος ίσως; Ήταν ο πιο στενός και ο πιο παλιός φίλος του Τζακς, αλλά, επειδή ήταν βρικόλακας, ο Τζακς δεν τον ήθελε κοντά στην Ιβάντζελιν. Τα γράμματα ήταν ένας λογικός τρόπος επικοινωνίας, όμως η Ιβάντζελιν δεν μπορούσε να φανταστεί το Χάος να γράφει γράμματα. Πιο πιθανό ήταν να βγει μέσα από τις σκοτεινές σκιές και να παραδώσει ένα αινιγματικό μήνυμα, πράγμα που είχε όντως κάνει στην Ιβάντζελιν μερικές φορές.

Περίεργη να μάθει από ποιον άλλον μπορεί να ήταν το γράμμα, η Ιβάντζελιν απέμεινε να παρακολουθεί τον Τζακς να κοιτάζει το γράμμα, έως ότου αποφάσισε ότι είχε χάσει αρκετό χρόνο, ότι είχε χρονοτριβήσει αρκετά, και τελικά φώναξε: «Καλημέρα, αγάπη μου!»

Ο Τζακς σήκωσε το βλέμμα του από το γράμμα, με ένα χαμόγελο να σχηματίζεται επιτέλους στο στόμα του. Ήταν μικρό, μονάχα ένα μικροσκοπικό τράβηγμα των χειλιών του, αλλά έγινε πιο πλατύ καθώς την κοιτούσε από πάνω μέχρι κάτω. Τα μπλε μάτια του ταξίδεψαν στο γαλάζιο και βιολετί της φόρεμα, γλιστρώντας αργά πάνω από τους γοφούς της και την ποδιά που ήταν δεμένη γύρω από τη μέση της, και φωτίστηκαν όταν έφτασαν στο πρόσωπό της.

«Είσαι έτοιμη για τη μεγάλη σου μέρα αύριο;» ρώτησε, πετώντας το γράμμα στο πλάι σαν να μην ήταν τίποτα. Έπεσε

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πάνω στον μικρό δράκο ο οποίος ζέσταινε το τσάι του Τζακς και… *πουφ!* Μέσα σε μια στιγμή, το σημείωμα τυλίχτηκε στις φλόγες.

«Ω όχι! Μπρους!» φώναξε η Ιβάντζελιν, καθώς αυτό ήταν το όνομα του μικρού δράκου.

Δεν μπορείς να έχεις έναν δράκο για κατοικίδιο, έλεγε ο Τζακς σχεδόν κάθε μέρα. Ήταν σχεδόν σίγουρη ότι το έλεγε επειδή στον Τζακς δεν άρεσε κανένα από τα ονόματα που είχε επιλέξει εκείνη για τους δράκους. Και παρόλο που είχε επιλέξει μερικά γελοία ονόματα, όπως Πριγκίπισσα των Φλάφικινς, για να τον πειράξει, υπήρχαν και μερικά απολύτως αξιοσέβαστα ονόματα όπως Μπρους, ο οποίος συμπαθούσε ιδιαιτέρως τον Τζακς.

Ο Τζακς δεν ανταπέδιδε το συναίσθημα. Αγριοκοίταξε τον μικρό μπλε και βιολετί δράκο καθώς η Ιβάντζελιν διέσχιζε βιαστικά την ταβέρνα. Σήκωσε μια γεμάτη κούπα με τσάι και την έριξε στο φλεγόμενο γράμμα. Όμως ήταν πολύ αργά. Είχαν παραμείνει μόνο στάχτες.

«Ω, Τζακς! Λυπάμαι πολύ. Ελπίζω να μην ήταν κάτι σημαντικό».

Εκείνος έκανε μια απορριπτική κίνηση με το χέρι του. «Δεν είχε σημασία».

Και πριν προλάβει να τον ρωτήσει ή να πει το οτιδήποτε, εκείνος πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από τα κορδόνια της ποδιάς της, τραβώντας την πιο κοντά και φέρνοντας τα γόνατά της ανάμεσα στα πόδια του. Και μετά τη φιλούσε, λέγοντας *γεια* και *καλημέρα* και μερικά ακόμα πράγματα που μπορούσαν να ειπωθούν μόνο με χείλη και χέρια. Και η Ιβάντζελιν του

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ανταπέδιδε τα φιλιά μπαίνοντας στον πειρασμό να ακυρώσει τα αυριανά σχέδια. Δε χρειαζόταν τίποτε άλλο για να έχει το ευτυχισμένο της τέλος. Φαγητό, λιακάδα, ύπνος μπορούσαν να αντικατασταθούν από χείλη και καρδιές που χτυπούσαν πολύ κοντά η μία στην άλλη.

«Μπορώ να σε βοηθήσω με κάτι άλλο;» μουρμούρισε καθώς αποτραβήχτηκε.

Το μόνο που ήθελε να πει εκείνη ήταν *Κάνε ξανά αυτό που έκανες, ευχαριστώ πολύ.*

Όμως το Χόλοου είχε άλλα σχέδια.

Το ψηλό γυάλινο ντουλάπι στην άκρη του μπαρ άρχισε να τραντάζεται. Στην αρχή ήταν μόνο ένα τρέμουλο. Το ντουλάπι, που είχε το πλάτος δυο βιβλιοθηκών, ήταν απίστευτα παλιό. Υπήρχαν μικρές φουσκάλες στο γυαλί, γρατζουνιές στο ξύλο, και τα ράφια του ήταν γεμάτα με πίτες. Πίτα με κανέλα και πίτα με γαρίφαλο, ροδακινόπιτα και πίτα κρέμας, πίτα με βατόμουρα και πίτα βουτύρου, πίτα ζάχαρης και πίτα βανίλιας, μηλόπιτα με καραμέλα και πίτα με σοκολάτα και μπανάνα και σοκολατένια ζύμη.

Σύμφωνα με τον *Οδηγό του χαρούμενου πανδοχέα για όλα τα υπέροχα πράγματα*, οι πίτες δεν είναι ποτέ αρκετές. Και από ό,τι φαινόταν, το Χόλοου δεν πίστευε ότι η Ιβάντζελιν είχε ακόμη αρκετές. Τα κάτω ράφια του ντουλαπιού ήταν άδεια, και τώρα οι γυάλινες πόρτες μπροστά από αυτά τα ράφια άνοιξαν, σαν να ήθελαν να πουν στην Ιβάντζελιν ότι η δουλειά της για αύριο δεν είχε τελειώσει. Δεν υπήρχε χρόνος για φιλιά ή ερωτοτροπίες ή ό,τι τελοσπάντων έκαναν εκείνη και ο Τζακς.

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Και πιθανότατα το ντουλάπι είχε δίκιο.

Για μήνες, η Ιβάντζελιν προετοιμαζόταν για τα Μεγάλα εγκαίνια του Χόλοου και την Πρώτη ετήσια γιορτή του Χόλοου. Και αύριο, επιτέλους, θα λάμβανε χώρα.

«Η ΛαΛα θα έρθει το απόγευμα», είπε η Ιβάντζελιν. Πριν από περίπου μια βδομάδα, είχαν κανονίσει να πάνε για ψώνια για διάφορα μικροπράγματα της τελευταίας στιγμής. Όμως τώρα η Ιβάντζελιν ανησυχούσε ότι ίσως έπρεπε να είχαν κανονίσει να το κάνουν αυτό χθες ή προχθές, ή οποιαδήποτε από τις προηγούμενες μέρες. «Πριν φτάσει, πρέπει να ψήσω ακόμα περίπου δυο ντουζίνες πίτες. Μετά πρέπει να κρεμάσω τα σημαιάκια έξω. Και μετά, αν μείνει χρόνος, σκεφτόμουν ότι θα μπορούσα να περάσω το ρολόι με φρέσκια μπογιά».

«Το ρολόι δε χρειάζεται φρέσκια μπογιά», τη διαβεβαίωσε ο Τζακς. «Αν θέλεις όμως, θα το κάνω εγώ». Έγειρε μπροστά για να της δώσει άλλο ένα φιλί.

Τα γυάλινα ντουλάπια τραντάχτηκαν ξανά και το ρολόι στον διάδρομο χτύπησε χωρίς λόγο με τον δείκτη του να δείχνει τον *Μηλίτη*, σαν να τον προειδοποιούσε να μην το παρακάνει.

Αν και αργότερα, η Ιβάντζελιν θα αναρωτιόταν μήπως το Χόλοου προειδοποιούσε εκείνη για κάτι άλλο…

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Stephanie Garber, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΕΠΙΣΤΡΕΨΤΕ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΒΟΡΡΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΣΑΓΗΝΕΥΣΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

Ο Τζακς και η Ιβάντζελιν Φοξ έχουν επιτέλους βρει το ευτυχισμένο τέλος τους. Όλα εδώ στο Χόλοου είναι υπέροχα και τέλεια. Τίποτα δεν πρόκειται να πάει στραβά. Δεν υπάρχει κανένα μυστικό... εκτός ίσως από ένα. Μην ανησυχείτε, όμως, δεν πρόκειται να ξαναγράψει την πραγματικότητα ή να αλλοιώσει το παρελθόν ή να αλλάξει το τέλος της ιστορίας του Τζακς και της Ιβάντζελιν. Σε καμία περίπτωση.

Το νέο βιβλίο της σειράς ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ, με περισσότερες από είκοσι τέσσερις εικονογραφημένες σελίδες από την Lotusbubble, θα παρασύρει τους αναγνώστες για άλλη μια φορά στον υπέροχο κόσμο του Τζακς και της Ιβάντζελιν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6861-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 33093